

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1121. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_254-txt-shoot-idm295/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

N y e s t e Skilderie af Kjøbenhavn.

Tolvte Hæft. No. 71.

Udgivet og forlagt af Boghandler E. Seldin.

Forhandles, i Salgs Kæde, altemaadigt, i alle, med Brevværene.

Tirsdagen den 5 September 1815.

Med et Par Ord om Nioulfs Drøye.
(Fortættelse.)

Nu kommer to Nøden til de enkelte Steder hvor jeg har misbilliget Overførelsen, og inder af dem er vel mærkeligere for Alle. end Brevet i Indledningen, hvor Udgiveren siger de tales om en Nioulfs Tog, jeg Derimod, at Skjalden beretter Skjalds Tilbedingsløst. Dette kalder Udgiveren Galskab og paastaaer trods, at den hele Fortælling er et Billede af min egen Indbildningskraft, hvort den gamle Skjald har hverken Lod eller Døel. Nu, kunde jeg, uden i alle Månder at trode Sandheden for nær, tilægge mig den Fortælling, da ved jeg ikke hvort jeg kunde hvide den fra mig, eftersom det er dog sig en færd og velkædet Tale, som vel ingen Skjald kunde komme til ved, men man maatte dog vel kalde det heel ubegribeligt, hvorledes det kunde falde mig ind at digte den selv, og lige for Udgiverens Dine hvide den ind i det gamle Kæb, ubegribeligt, siger jeg, thi for at kunne give det, maatte jeg paa rensang været saake Klog og saare Dukt, vel bevandret og vantandig i det gamle Kæb. Dog, saa guldigt end et saadant Brev vilde være for hvem der ei kan sige vil see efter selv, lade dog vel ikkun Kaa det gjælde, og jeg saare da vel see til at hvide paa et mere haandgribeligt, hvor vankeeligt det ogsaa er i sig en Bog at tilreedskille dem, der ikke kjende Sproget og ei vil nøies med ind-

vortes Brev, thi til Sprogkundige taler jeg jo ikke her, for det de sig ikke selv forbundne til at give mig Det, da var det stemt for dem eller for mig. Tæner Man nu Indledningen for sig i den latinske Overførelse, da finder Man, efter nogle ret store Ord om Skjald Skjald og nogle halve Linjer om en Saa som det have, ved Naun Nioulf, en heel uforstaaelig Tale om Skjalden, som begynder med de Ord: Ica debet rimeliorum og slutter S. 5 med: Virtute matras. Na følger, Nager indtil Skurmen, som Udg. udgiver for en Tale om et af Nioulfs Tog, men saa meget er vist, at i Overførelsen nævnes intet Naun, findes ingen Tilbedingsløst til de forrige Naune, ingen Underretning om hvor Reisen gjaldt, eller hvad Udsædet var, men kun en muel Tale om at Man kunde have, om et eller flere Skibes Pakning, og om Heltens Sorg over, at de ikke vilde hvem der kunde hjemføre det Dyr. Er nu denne Overførelse rigtig, da har den gamle Skjald bragt i Indledningen givet os et Brudstykke om et Tog uden Hoved og Hale, som faldet ned af Skerne, uforstaaeligt for alle, uden Sammenheng med det forrige eller følgende, og med den forunderlige Efterretning i Enden, at Heltens dreye lærgende paa Tog, som ei pleiede at være deres Skik, og at det var deres Sorg, hvem der kunde sie de Kæmper, som var paa deres Snefter, en Sorg Kæmper ei pleiede at huse, saalænge Armen kunde røre sig og Sværdet holdt. Derimod siger jeg, at efter Taler om Skjalds

